

Arrest

nr. 245 117 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel, verleend ter terechtzitting van 14 september 2020, waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 april 2011 wordt de verzoeker gemachtigd tot een verblijf voor de duur van de arbeidskaart namelijk tot 1 mei 2012, aangevuld met 30 dagen.

Op 12 december 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 januari 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 februari 2016 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2016 ingetrokken.

Op 15 februari 2016 wordt aan de verzoeker wederom een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 april 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn oom, H. A. (...).

Op 25 oktober 2016 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest met nummer 184 397 van 27 maart 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die de verzoeker had ingediend tegen de beslissingen van 28 januari 2016.

Op 17 november 2017 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn oom, H. A. (...). Op diezelfde dag wordt een beslissing genomen tot niet-inoverwegingneming (bijlage 19quinquies).

Op 8 december 2018 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 april 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de huidige bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 april 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2018 werd ingediend door:

Y., Y. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Marokko
geboren te R. (...) op (...).1988
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2007 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 26.11.2009 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf indiende, welke op

29.04.2011 werd toegestaan. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 01.06.2012. Een verlenging van zijn A-kaart werd door betrokkene niet aangevraagd en hij diende aldus het land te verlaten. Verzoeker heeft nagelaten dit te doen. Betrokkene diende vervolgens verscheidene procedures in, welke negatief werden beoordeeld. Er werd hem op 03.03.2016 en op 26.10.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verder haalt betrokkene aan geïntegreerd te zijn, sociale banden te hebben en een grote vriendenkring. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan geen band en sociaal netwerk meer te hebben in het land van herkomst. Deze bewering wordt niet gestaafd. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Hij haalt aan hier familie te hebben wonen. Uit het dossier blijkt dat zijn oom en tante in België verblijven. Echter een tijdelijke tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden wordt van zijn familie. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.

Wat de schending van artikel 8 EVRM, zijn privé- en familielevens, betreft betrokkene toont onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Bovendien merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM228; EHRM 26 juni 2014, nr 71398/12, M.E. v. Zweden, par 100.) Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoeker stelt in België gewerkt te hebben, belastingen te hebben betaald en legt verder een werkbeforte voor. Wat het betalen van belastingen betreft, het gaat een aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2012 (periode van legaal verblijf van betrokkene). Betrokkene toont niet aan waarom het betalen van belastingen in 2012 hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar Marokko. Wat de tewerkstelling betreft, dit is lovenswaardig doch betrokkene is heden niet gemachtigd om in België te mogen werken. Wat de werkbeforte betreft en het mogelijks verlies van een kans op tewerkstelling, hierbij dient te worden opgemerkt de werkbeforte dateert van 2018, ze ging in op 09.07.2018 en was ze geldig voor 12 maanden. Deze periode is aldus inmiddels verstreken. Verder blijkt dat de zaakvoerder van E. (...) mijnheer H. A. (...) is, betrokkene oom. Er wordt door betrokkene niet aangetoond dat zijn

oom hem, eenmaal in het bezit zijnde van de nodige binnenkomstdocumenten en arbeidsvergunning, niet nog zou kunnen aanwerven. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs.

Betrokkene haalt verder aan niet over de nodige financiële middelen te beschikken om de terugkeer mogelijk te maken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonbaar geen beroep te kunnen doen op de financiële steun van zijn oom, welke hem reeds in het verleden financieel ondersteunt heeft (geldstortingen werden toegevoegd aan de aanvraag gezinshereniging dd 26.04.2016 – terug te vinden in het administratief dossier). Verder kan hij een beroep doen op het IOM teneinde de terugkeer mogelijk te maken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid, geen fraude heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het kan dan ook geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene alleen zijn.

De overige elementen (inschrijving VDAB, nooit ten laste van het OCMW, het spreken van Nederlands en het bezitten van een attest van inburgering) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.
(...)"

Op 16 april 2020 wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Ook tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 248 736.

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van artikel 6, lid 4, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel,

Verzoeker had in de aanvraag er op gewezen dat hij in liet kader van de regularisatie-instructie dd. 19.7.2009 in het bezit van een A-kaart werd gesteld.

De aanvraag was toen reeds ontvankelijk verklaard.

Verzoeker is van mening dat de aanvraag thans niet meer onontvankelijk kan verklaard worden daar reeds tien jaar eerder door verzoeker een ontvankelijke aanvraag was ingediend.

Het kan thans niet ernstig gesteld worden dat waar de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker aanvaard werd in 2012 deze thans, nu verzoeker nog acht jaar langer verwijderd is van zijn land van

herkomst waar de aanvraag zou dienen te geschieden in geval van onontvankelijkheid, niet zou aanvaard worden.

Wanneer de eerste aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, kan een tweede aanvraag niet onontvankelijk worden verklaard. (RvS 21 september 2001, nr. 99.031, Rev. dr. étr. 2001, 696).

Enkel indien met betrekking tot de buitengewone omstandigheden enkele jaren later de situatie verschillend is kan toch nog tot onontvankelijkheid beslist worden. (RvV 17 april 2018, nr. 202.567). Maar de situatie is in casu acht jaar later niet gewijzigd in het nadeel van verzoeker, integendeel, hij is acht jaar langer weg uit Marokko, wat het evident nog moeilijker maakt om daar de aanvraag te gaan doen, daar door dit extra lange weg zijn uit het land van herkomst de banden met dat land van herkomst om logische redenen nog zwakker zijn geworden.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overnacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden “zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen”.

Gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De bestreden beslissing geeft geen specifieke motivering met betrekking tot deze kwestie van reeds voorheen ontvankelijk verklaarde aanvraag; laat staan dat een motivering zou gegeven worden waarom thans de buitengewone omstandigheden, die voorheen wel aanvaard werden, niet meer zouden bestaan.

Zowel de motiveringsverplichting als de redelijkheidverplichting en artikel 9bis vreemdelingenwet zijn hier geschonden.

Tweede onderdeel,

Verzoeker had zijn aanvraag gesteund op de instructies van de toenmalige minister Turtelboom van 26.3.2009, de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’, en op de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG dat als buitengewone omstandigheid vermeld werd als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing geeft op geen enkel van deze punten enige motivering.

De motiveringsplicht is geschonden.

Derde onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat het langdurig verblijf in België noch de integratie als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden zijn ‘omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.’ Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Het is op die grondslag dat de buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden. De bestreden beslissing doet dit niet.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2020 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Marokko, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden.

Eén van die specifieke omstandigheden is dat verzoeker reeds in 2012 gedurende een jaar een A-kaart heeft gehad maar door een ongelukkige samenloop van omstandigheden deze niet heeft kunnen verlengen daar hij toen geen werkgever vond.

Hierbij aansluitend diende ook rekening te worden gehouden met het gegeven dat reeds in 2012 een aanvraag 9bis vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard. Te buiten gelaten of dit moet leiden tot een 'automatische' ontvankelijkheidsverklaring van een nieuwe aanvraag (zie eerste onderdeel), moet dit element op zich in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de huidige (on)ontvankelijkheid.

Dit is niet gebeurd. Verzoeker kon de reële verwachting hebben dat de aanvraag thans opnieuw ontvankelijk zou verklaard worden, gezien de vroegere ontvankelijkheidsverklaring.

In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België;

het gaat er om dat hij zeer lange tijd in België is, thans ruim 13 jaar, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet.

Vierde onderdeel,

De wet legt terzake de beoordeling van de buitengewone omstandigheden uitsluitingscriteria vast, maar deze zijn hier niet van toepassing.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goedgevoelen criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet had verzoeker in de aanvraag gewezen op ondermeer het lang verblijf, zijn vorige regularisatie, zijn gezinsleven met oom en tante, het feit dat hij gewerkt heeft in België en belastingen betaald heeft, een werkbelofte.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan tot en nog steeds overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als verzoeker zijn.

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Vijfde onderdeel,

Wat verder bepaalde concrete redenen van de beslissing betreft maakt verzoeker volgend opmerkingen.

-De lange verblijfsduur, op zich, en gekoppeld aan de integratie, die niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing stelt op pagina 1 dat de 'bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven dus onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie'.

Deze redenering gaat niet op. Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze

waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

In casu verblijft verzoeker sedert 2007 in België en werd hem in 2012 een legaal verblijf voor één jaar toegekend; dit impliceert dat in 2012 de al of niet illegale periode van verblijf vanaf 2007 werd 'geneutraliseerd' en zijn verblijf werd geregulariseerd ondanks de periodes van illegaal verblijf. Verzoeker had bijgevolg een legale verblijfsperiode van één jaar in 2012-2013.

Dit gegeven is door de bestreden beslissing genegeerd door het niet in aanmerking te nemen en door louter te motiveren over de periode na 2013.

En na die periode gaat het (enkel) om twee bevelen uit 2016 die door verzoeker zouden genegeerd zijn. Het gaat dus om een beperkte 'verantwoordelijkheid' van verzoeker; het gaat niet om talrijke bevelen die zouden genegeerd geweest zijn.

Verzoeker heeft bevelen gekregen op 3.3.2016 en 26.10.2016. Verwerende partij heeft zelf niets ondernomen om deze af te dwingen. Het is eenzijdig om als principe te stellen 'dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.' Verzoeker heeft hier uiteraard een eigen verantwoordelijkheid, maar verwerende partij zelf ook. Dit element is niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft naast zijn lang verblijf ook zijn goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie, sociale banden en grote vriendenkring elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

-Tewerkstelling als belangrijk element bij de buitengewone omstandigheden

Verzoeker had bewijzen voorgelegd dat hij in België had gewerkt, dat hij nooit ten laste was van het OCMW en dat hij een werkbeploofte had.

De bestreden beslissing zegt in dat kader dat het 'lovenswaardig' is.

Wat de werkbeploofte betreft wordt gezegd dat deze 12 maanden loopt en inmiddels verstreken is. Dit is niet ernstig. De aanvraag dateert van 8.12.2018; de werkbeploofte liep nog tot juli 2019. Maar de beslissing zelf wordt pas genomen op 16.4.2020. Verwerende partij kan zich in dit kader niet op haar eigen talmen beroepen om zo dit belangrijk element in de buitengewone omstandigheden (werk als basiselement voor integratie en verblijf) te negeren.

-De banden met Marokko.

De beslissing vraagt dat verzoeker hiervoor een negatief bewijs zou leveren; dit is de facto onmogelijk. Verzoeker is hier overigens niet over gehoord.

De beslissing gaat ook voorbij aan het feit dat verzoeker geboren is in 1988 en sedert 2007, toen hij dus amper 18 jaar was in België is aangekomen en hier ononderbroken heeft gewoond, thans dus 13 jaar. Meestal weegt een beslissing over een aanvraag machtiging tot verblijf de periode van verblijf in het land van herkomst af tegen de periode van het verblijf in België. In casu gebeurt dat niet, terwijl de verhouding bij die afweging in het voordeel van verzoeker had moeten geschieden. Hij heeft tot op

vandaag zijn ganse volwassen leven in België doorgemaakt. Deze factor wordt bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet in overweging genomen.

De bestreden beslissing motiveert bijgevolg niet afdoende

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

“Het enige middel voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven, van de artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het proportionaliteitsbeginsel, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt aan met een integrale overname van het ingediende verzoek tot machtiging tot verblijf conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2. Vervolgens merkt verzoekende partij op dat zij reeds eerder een ontvankelijke regularisatieaanvraag indiende en als gevolg hiervan een A-kaart afgeleverd kreeg. Hierdoor zou zij op heden geen beslissing van onontvankelijkheid kunnen krijgen.

3. Verzoekende partij geeft aan dat zij haar aanvraag ook deels steunde op de omzendbrief van 26.03.2009 en tevens in het licht van Richtlijn 2008/115/EG gewag maakte van een prangende humanitaire situatie. De bestreden beslissing zou hierover met geen woord reppen.

4. Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing voornamelijk gesteund is op een gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij betwist dit en merkt op dat zij reeds in 2012 houder was van een A-kaart en er op kon vertrouwen dat ook nu een ontvankelijkheidsbeslissing genomen zou worden. Bovendien zou verzoekende partij reeds lang in België verblijven en zou het dit haar onmogelijk maken om naar haar land van herkomst terug te keren van een aanvraag tot verblijf.

5. Verzoekende partij stelt dat de uitsluitingcriteria in deze niet van toepassing zijn. Verwerende partij zou naar goeddunken criteria hanteren die zij in verschillende dossiers aanwendt, maar dit niet zou doen in het huidige dossier. Verwerende partij zou aan personen in een gelijkwaardige positie wel een verblijf toebedelen.

6. Ten laatste maakt verzoekende partij nog enige concrete opmerkingen. Verzoekende partij verblijft volgens haar eigen verklaringen sedert 2007 in België. Zij geeft aan “slechts” twee bevelen gekregen te

hebben om het grondgebied te verlaten en hierbij verwijt zij verwerende partij deze niet uitgevoerd te hebben. Daarnaast wijst zij op haar goede integratie, onder andere door werk en aanwezigheid van vrienden en familie.

Verzoekende partij zou een werkbeloofte hebben en nooit ten laste van het OCMW geweest zijn. Zij geeft aan dat haar werkbeloofte slechts één jaar geldig was, maar dat verwerende partij getalmd heeft om een beslissing te nemen en zich dan ook niet kan beroepen op het verstrijken van deze belofte nu zij hiervoor zelf gezorgd zou hebben.

Verzoekende partij geeft aan dat haar volledige volwassen leven zich in België afgespeeld heeft en dat zij in dit kader geen negatief bewijs kan leveren.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.³

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁴ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁵

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁶. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. Op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd eerder geoordeeld dat de aanvraag door verzoekende partij niet als ontvankelijk aanzien kon worden, vermits er geen voldoende aanvaardbaar identiteitsdocument voorgebracht wordt door verzoekende partij.

Het artikel 9bis luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."⁷

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, en enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - Enerzijds wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- Anderzijds wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of eventueel staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

4. De bestreden beslissing op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 geeft aan dat: (...)

De bestreden beslissing geeft dan ook gemotiveerd aan waarom er tot de bestreden beslissing gekomen is. Volgens verwerende partij is er geen sprake van buitengewone omstandigheden die het indienen van een dergelijke aanvraag tot verblijf in België zou toelaten.

Evenmin is er volgens verwerende partij sprake van een prangende humanitaire situatie waar verzoekende partij naar zou verwijzen in haar aanvraag. De bestreden beslissing geeft eveneens waarom dit niet het geval zou zijn.

5. Verzoekende partij zet hier een grotendeels feitelijk betoog tegenover. Er wordt echter op geen enkele wijze het bestaan van een schending van de opgeworpen bepalingen bewezen. Dit komt er op neer dat verzoekende partij Uw Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, Uw Raad bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat Uw Raad zich uitsprekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van Uw Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval de een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.⁸

6. Verzoekende partij geeft aan destijds de houder geweest te zijn van een A-kaart. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekende partij geen verlenging vroeg van verblijfskaart en bijgevolg geen geldig verblijf kon bekomen.

Er is dan ook geen enkele reden waarom verzoekende partij op heden niet het voorwerp kan uitmaken van een beslissing van onontvankelijkheid.

Dit betoog faalt in feite en in rechte. De bestreden beslissing gaat hier reeds op in waarvoor verwerende partij verwijst naar het voorgaande in de huidige nota waarbij dit element uit de bestreden beslissing reeds werd aangehaald.

7. Wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst⁹ komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren.¹⁰ In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, dient verwerende partij geen stukken op te vragen of in debat te treden met haar.

8. Verzoekende partij raakt uiterst summier de bescherming van artikel 8 van het EVRM aan en verwijst naar een vriendenkring en familie die in België zou verblijven.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.¹¹

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.¹² Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹³

In het op heden voorliggende beroep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een privé- en gezinsleven baseert en stelt dat ze hier vrienden en familie heeft en geen verdere banden heeft met Marokko.

Het komt gepast voor om er aan te herinneren dat het begrip van privéleven zich in concreto beoordeelt en niet uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij minder of langer op het grondgebied verblijft, kan afgeleid worden.¹⁴

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarigen onderling enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.¹⁵

Ook dit is hier niet het geval.

Vermits het privé -en gezinsleven niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel¹⁶.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.¹⁷

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :¹⁸ :

"(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedenten voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder

geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt".¹⁹

Immers het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich illegaal heeft gevestigd op het Belgisch grondgebied. Zij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het verder zetten van haar privé en gezinsleven een precair karakter bezat. Ook dit criterium dient nagegaan te worden bij het beoordelen van het bestaan van een beweerd gezinsleven.²⁰

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.²¹

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.²² Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.²³

De bestreden beslissing haalt trouwens op dit vlak aan dat:
“(…)”

9. Voor wat de bepalingen uit de Europese richtlijnen betreft, komt het gepast voor om op te merken dat van zodra een Richtlijn werd omgezet in nationaal recht, de rechtstreekse toepassing ervan niet meer mogelijk is. Tenzij uiteraard de omzetting foutief zou gebeuren wat in het concrete geval niet van toepassing is.²⁴

Het opwerpen van Richtlijn 2008/115/EG faalt naar recht.²⁵

10. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.²⁶

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

12. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.²⁷

In het concrete geval beperkt verzoekende partij zich tot de loutere vermelding dat tientallen gelijkaardige aanvragen wel tot een verblijfsrecht zouden leiden.

Deze loutere vermelding kan nooit een schending van het gelijkheidsbeginsel aantonen.

13. *Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.*"

3.3. Beoordeling

3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager van zijn kant heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit de aanvraag dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

3.3.2. In een vijfde middelonderdeel bekritiseert de verzoeker het motief dat zijn langdurig verblijf onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid omdat hijzelf verantwoordelijk is voor deze situatie. De verzoeker benadrukt dat het net de *ratio legis* is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied verblijven en hij betoogt dat het illegale karakter van dit verblijf geen uitgangspunt vormt. De lange duur van het verblijf moet volgens de verzoeker in die zin worden bekeken, en dit los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen.

Het is niet betwist dat de verzoeker zijn langdurig verblijf in het Rijk heeft aangevoerd ter argumentatie van de stelling dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene haalt aan sedert 2007 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 26.11.2009 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf indiende, welke op 29.04.2011 werd toegestaan. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 01.06.2012. Een verlenging van zijn A-kaart werd door betrokkene niet aangevraagd en hij diende aldus het land te verlaten. Verzoeker heeft nagelaten dit te doen. Betrokkene diende vervolgens verscheidene procedures in, welke negatief werden beoordeeld. Er werd hem op 03.03.2016 en op 26.10.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

De gemachtigde vermag uiteraard te oordelen dat hij een langdurig verblijf waarvoor de vreemdeling zelf verantwoordelijk is, niet wenst te aanvaarden als een reden om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ten gronde in te willigen. *In casu* heeft de verweerder evenwel geen beslissing ten gronde genomen, maar verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf afgewezen omdat niet aan een procedurele vereiste – met name het aantonen van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet – is voldaan.

Daargelaten de vraag of een langdurig onwettig verblijf in het Rijk in voorliggende zaak kan en dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (dit is een kwestie waarover enkel het bevoegde bestuur, doch niet de Raad kan oordelen), stelt de Raad vast dat de gemachtigde, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, niet *in concreto* naging of de lange duur van het verblijf van de verzoeker in België *de facto* een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België *“onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”* Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Daarnaast blijkt uit de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf (op een rechtmatig verblijf van één jaar na) nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

De overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verweerder bij het onderzoek van verzoekers argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen, temeer daar, over de alhier besproken kwestie, geen concreet verweer wordt gevoerd.

3.3.3. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. De overige kritiek die in het enig middel naar voor wordt gebracht, behoeft geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE